

[ΑΠΟΨΕΙΣ]

Οι μαχητές του ουράνιου τόξου

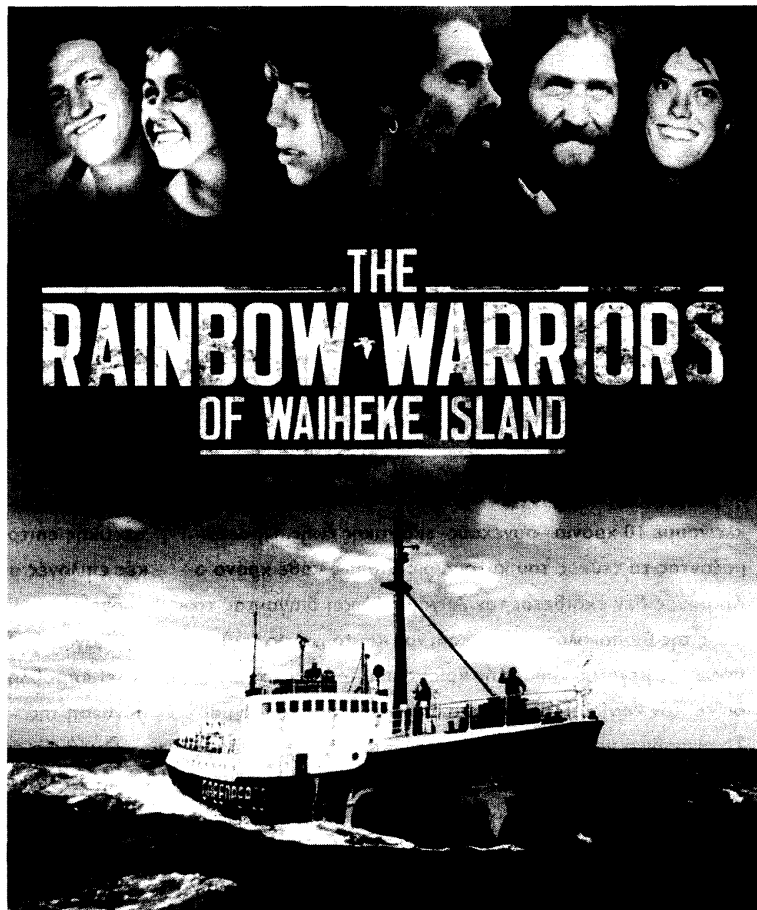
Στη Ρόδο, στο πλαίσιο του φεστιβάλ **ECOFILMS**, η ταινία «The rainbow warriors» («Οι μαχητές του ουράνιου τόξου», σε σκηνοθεσία της Suzanne Raes) ήταν κάτι περισσότερο από μια αναμνηστική αναφορά στους αγώνες της αναδυόμενης Greenpeace, στα τέλη της δεκαετίας του 70. Το πλοίο Rainbow warrior για αρκετά χρόνια, μέχρι τη βύθισή του από πράκτορες της γαλλικής κυβέρνησης το 1985 με «ανθρώπινο κόστος» έναν νεκρό, παρεμπόδισε την καταστροφική φαλαινόθηρία καθώς και τις μεταφορές πυρηνικών αποβλήτων, στα πλαίσια μιας νεωτεριστικής και αντισυμβατικής δράσης: Άλλοτε τρομάζοντας τις φάλαινες και προειδοποιώντας τες για τον επικείμενο κίνδυνο, άλλοτε αποτρέποντας το αγκυροβόλημα πλοίων με πυρηνικά και στέλνοντας φουσκωτά πλεύμενα να «διαμεσολαβήσουν» μεταξύ πλοίου και αποβάθρας –με προφανή κίνδυνο να γίνουν οι ακτιβιστές σάντουιτς... Σε συνδυασμό με χερσαίες και ενημερωτικές ενέργειες, το Rainbow warrior εισήγαγε μια νέου τύπου τακτική, που ήταν πρακτική αλλά και μη βίαιη. Που ήταν αρκετά διαφορετική από τις διεκδικητικές δραστηριότητες και τον πλειοψηφικό πολιτικό λόγο, σε μια εποχή κυριαρχίας των μεγάλων ιδεολογικών αιτημάτων.

Τότε οι «προοδευτικές» δυνάμεις διαμαρτύρονταν, κατήγγελλαν, στιγματίζουν, συνέλεξαν υπογραφές, εξέδιδαν ψηφίσματα. Ανατακρινόμενη στο γενικότερο «μπούκτιο» από τέτοιου είδους συμπεριφορές, η Greenpeace της δεκαετίας του 70 έδινε στον κόσμο μια αίσθηση χειροπιαστών ενεργειών με χειροπιαστά αποτελέσματα. Προτείνοντας και πραγματοποιώντας δράσεις ευρηματικές, άμεσες απόδοσης, καθόλου κοινότοπες.

Η πρακτική αυτή είχε κάτι από τον απόχο της Καταστασιακής Διεθνούς, ενός υβριδικού σχήματος με αριστοκρατικά όσο και ακαδημαϊκά χαρακτηριστικά, που μέχρι το Μάη του 68 και για κάμποσο καιρό ακόμη υποστήριζε τη μακρόχρονη καθημερινότητα. Κι ακόμη είχε κάτι από τη λογική της απάρνησης της ΜΕΓΑπολιτικής, των «γενικών» πολιτικών σκοπών και των μεγάλων μετώπων, προς όφελος της σύγκρουσης στο μετερίζι των «μικρών ζητημάτων». Ήταν το πνεύμα που ορθωνόταν απέναντι στη «συνήθη» Αριστερά και εκφραζόταν πολύ χαρακτηριστικά με το σύνθημα: ΕΚΤΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟ ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΙ Η ΜΟΝΑΞΙΑ...

Παρέλαβαν οσπιοκάραβο, έφτιαξαν σύμβολο...

Το φιλμ Rainbow Warrior ασκείται με εκείνη την ομάδα των «Παλαιοχρηνιτις» (όπως λέμε «παλαιοκομμουνιστές...») που παραλαμβάνουν ένα οσπιοκάραβο για να το ξεκοιράσουν με τα χεράκια τους και να το μετατρέψουν σε πλοίο σύμβολο. Είναι άνθρωποι που κινούνται καθαρά εθελοντικά, που πληρώνουν ακόμη και το φαγητό από τη τσέπη τους, έχοντας οικονομική υποστήριξη κυρίως από τη WWF. Άνθρωποι που ζουν

σκληρές ροκ, που ρισκάρουν τη ζωή τους, ερωτεύονται, τεκνοποιούν, μοιράζονται καταστάσεις. Τελικά, 30 χρόνια αργότερα, σαν απόμαχοι πλέον του περιβαλλοντικού κινήματος, ένας Νεοζηλανδός και κοντά σε αυτόν πέντε Ευρωπαίοι θα καταλήξουν στη Νήσο Ουαχί της Νέας Ζηλανδίας. Για να ζήσουν πλέον σε μια μικροκοινωνία τόσο συλλογική που θυμίζει «Λαϊκή Δημοκρατία» –κατά την έκφραση ενός των «πρωταγωνιστών»... Και για να περάσουν καλά, φτηνά, χωρίς ΔΝΤ(!), κινιζόντας κάτι περίεργα χόρτα και δείχνοντας ολίγον τι μυθικά όντα στα μάτια των νεώτερων... Και θέτοντας το ερώτημα σε μας τους «τρίτους», περί του κατά πόσον η νέα Greenpeace –με τα board of directors, τα επαγγελματικά στελέχη και τους υποστηρικτές στην κατάσταση του «αποστασιοποιημένου οπαδού», εμμένει πάνω στο γενετικό πρόγραμμα εκείνης της αρχαϊκής, της Greenpeace «εν τω γεννάσθαι»...

Στο φεστιβάλ της Ρόδου η ταινία –που θα προβληθεί τον Ιούλιο στη Νέα Ζηλανδία, όπου και πραγματοποιήθηκε η αφερτηριακή σύλληψή της– εκπροσωπήθηκε από τη Renske de Zwart, η οποία και υποστήριξε την «ταυτοπροσωπία» της original Greenpeace με την «μεταμοντέρνα» συνονοματί της: Αφαιρούμενων βεβαίως των διοικητικών και λογιστικών δομών της οργάνωσης που είναι πλέον πολυάσχολη, παγκοσμιοποιημένη, πολυσχιδή, πιο διανοούμενη ή τεχνοκρατική, αλλά και πιο «ελευθεριακή» ώστε να αποδέχεται ως ένδυμα εργασίας και το κοστούμι...

Σίγουρα η Greenpeace δεν διαθέτει κάποια θεωρία πολιτικής οργάνωσης, ανάλογη με αυτήν των δημο-

κρατικών κομμάτων. Το πάθος της στον τομέα της παραγωγής εντυπώσεων –με επικίνδυνες αναρχικές σε φράγματα ή σε βιομηχανικές εγκαταστάσεις –όπως επίσης και το ενδιαφέρον της για τη παραγωγή «δρώμενων»– με κορυφαίο, ας μου επιτραπεί η αξιολόγηση, αυτό της Κλιματικής Συνδιάσκεψης του Μπουένος Άιρες του 2005, όπου εγκατέστησε μια Κιβωτό(!) για να δηλώσει την επερχόμενη ύψωση της στάθμης των υδάτων –είχε σαν αποτέλεσμα τη δημιουργία δομών «τελειοθηρικών», αντίπαλων με κάθε είδους ερασιτεχνισμό. Κατ' αυτό το τρόπο η Greenpeace δημιούργησε το μοντέλο μιας δομής επαγγελματικών και επιστημονικά καταρτισμένων στελεχών, που «κάθονται» πάνω σε ένα ευρύ σώμα υποστηρικτών και φίλων της οργάνωσης, χωρίς να συνδέονται μαζί του με σχέσεις δημοκρατικής ανάθεσης. Και ενώ αυτή η δομή δεν ήταν ιδιαίτερα παράδοξη στα πλαίσια μιας τελειομανούς οργάνωσης περιορισμένων στοιχείων, έφτασε στο σημείο να εμπνεύσει τον γνέπι των Πρασίνων Κον Μπεντί για μια πρόταση οργανωτικής αλλαγής του Πράσινου Κινήματος!

Η πρόταση του Κον Μπεντί κοινοποιήθηκε μετά πολλών ταραταζούμ και άλλων σπουδαιοφανών προτάσεων τον Μάρτιο που μας πέρασε, όμως προς το παρόν δεν οδήγησε πουθενά...* Για το μέλλον δεν μπορεί να αποκλειστεί ο,τιδήποτε, με δεδομένη τη κεντρώα μετεξέλιξη του συγκεκριμένου ιδεολογικού χώρου... *

ΓΙΩΝΝΗΣ ΣΚΙΖΑΣ

*Δες ανάρτηση στο <http://oikonomikipragmatikotita.blogspot.com> 28.4.2010, «Ο αριστοκρατικός που έγινε αρνάκι».